

ZKUSILY ZAKAZANÉ

PORUŠILY PRAVIDLA

ZBYTEČNĚ RIZKOVALY

POLÁMANÁ KRÁSA

SARA BARNARDOVÁ

FRAGMENT

Polámaná krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sara Barnardová
Polámaná krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POLÁMANÁ KRÁSA

SARA BARNARDOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Sara Barnard 2015
České vydání © Albatros Media a. s., 2018
Translation © Eva Brožová, 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-3948-0 (1. zveřejnění, 2018)
ISBN tištěné verze 978-80-253-3879-7 (1. vydání, 2018)

Pro Loru, mou nejlepší kamarádku

„Kdybych ti mohla říct jen jednu větu,
takhle by asi zněla:
Můj svět by byl smutné místo
kdybych tebe v něm neměla.“

Erin Hansonová

PŘEDTÍM

ČÁST PRVNÍ

Myslela jsem si, že je to začátek lásky.

Konečně.

Ten kluk, který vypadal stejně starý jako já nebo jen o maličko starší, se přede mnou prudce zastavil. Letmo mě přejel pohledem od hlavy k patě a pak se mu na obličej objevil široký úsměv. Jeho kamarád, ten hezcí, který se na mě ale neusmíval, obrátil oči v sloup.

„Heeeej,“ řekl ten kluk, přesně takhle. Heeeej.

„Ahoj,“ odpověděla jsem a rychle se pomodlila, aby autobus nepřijel dřív, než s ním prohodím pár slov. Snažila jsem se nenuceně pohodit vlasy – což bylo těžké, protože je mám jako houni – a zvednout bradu, jak mi jednou předvedla moje sestra, když se mě snažila naučit, jak se chovat sebevědomě.

„Jakou máš příchuť?“

„Cože?“

Ukázal na kelímek s koktejlem z ShakeAway, který jsem držela v ruce. „Éééé,“ vyhrkla jsem hloupě. „Toblerone.“ Zatím jsem měla jen pár malých doušků. Vždycky jsem si totiž nechala zmrzlinu trochu roz-tát, než jsem se napila pořádně.

„Super.“ Kluk se na mě dál usmíval. „Ten jsem ještě nikdy neměl. Můžu se napít?“

Když jsem mu koktejl podala, pomyslela jsem si: Má rád koktejly ze ShakeAway! Já je taky zbožňuju! Tohle je ten OKAMŽIK. Tohle je ZAČÁTEK.

A pak se ke mně otočil zády, rozběhl se s kamarádem pryč a hlasitě se přitom smáli. Když byli pár kroků ode mě, kluk se otočil a vítězně na mě zamával mým kelímkem. „Díky, lásko!“ zahulákal, a buď si to neuvědomil, nebo mu to bylo fuk, že na „lásku“ není ani dost starý, ani dost zdvořilý.

Já tam jen stála a držela v ruce vzduch. Všichni ostatní lidi na zastávce

na mě zírali, někteří se pobaveně uculovali, jiní se tvářili rozpačitě. Zatímco jsem se vyhýbala jejich pohledům, s co největší nenuceností jsem si upravila popruhy na batohu a vážně uvažovala o tom, že se vrhnu pod autobus, který právě projížděl kolem.

Před třemi dny mi bylo šestnáct – díky tomu, že jsem se narodila na konci srpna, jsem tenhle důležitý milník překročila jako první z mých kamarádek – a rodiče mi pronajali na oslavu narozenin salonek. „Můžeš si pozvat i kluky!“ prohlásila máma a mně připadalo, že ji ta představa totálně nadchla. Problém nebyl v tom, že jsem kluky na oslavě nechtěla (vážně ne), ale v tom, že jsem chodila do dívčí školy a kluky, které jsem dobře znala, jsem mohla spočítat na prstech jedné ruky. Přes snahu mojí nejlepší kamarádky Rozy, která navštěvovala smíšenou střední školu a měla spoustu kamarádů, byl poměr kluků a holek na večírku beznadějně nevyvážený. Skoro celý večer jsem se cpala dortem a klábosila s kamarádkami, místo abych divoce flirtovala a řádila na parketu s – Rozin výraz – potenciálňáky, jak se u šestnáctek předpokládá. Nebyl to špatný vstup do nového životního období, ale rozhodně nešlo o nic převratného.

Zmiňuju se o tom, abych svoji trapnou příhodu s mléčným koktejlem zasadila do kontextu. Bylo mi šestnáct a upřímně jsem věřila, že mě čeká láska. Nic velkého (nemám přehnaná očekávání), ale něco, co bude stát za řeč. Někdo, s kým se budu držet za ruku atd. To romantické setkání na zastávce autobusu tak mělo skončit. Místo toho jsem byla sama, stála tam s prázdnýma rukama a ten kluk byl prostě kluk.

Když o pár minut později přijel autobus a já se uchýlila do anonymity horního patra, v duchu jsem si vytvořila seznam cílů, které do svých příštích narozenin *splním*.

- 1) Budu mít kluka. Opravdového.
- 2) Přijdu o panenství.
- 3) Potká mě zásadní životní událost.

Během následujícího roku jsem si splnila jen jeden z těch tří cílů. A nebyl to ten, který jsem předpokládala.

„Takže on ti prostě *vzal* koktejl?“ Roza měla skeptický tón. Bylo skoro devět a ona mi volala, abychom si jako tradičně každý rok večer před začátkem školy poklábosily.

„Jo. Přímo z ruky.“

„Prostě ti ho vyškubnul?“

„Uhm. Jo.“

Chvilí bylo ticho a pak se Roza rozesmála. Kromě mých prarodičů byla jediný člověk, s nímž jsem si volala přes pevnou linku. „Proboha, Caddy, ty jsi mu ho *dala*?“

„Ne dobrovolně,“ namítla jsem a už jsem litovala, že jsem jí tu historiku s mléčným koktejlem vykládala. Ale vždycky jsem Roze všechno vyklopila. Nemohla jsem si pomoci.

„Mrzí mě, že jsem u toho nebyla.“

„Mě taky – mohla ses za ním rozběhnout a ten koktejl mu vytrhnout.“

Ten den jsme strávily s Rozou spolu, další tradice před začátkem nového školního roku, a než jsme se rozloučily, koupily jsme si v Shake-Away mléčný koktejl. Roza by se za tím klukem určitě rozběhla, kdyby byla u toho. Když nám byly čtyři, pár týdnů potom, co jsme se seznámily na hodině baletu, který jsme obě nesnášely, mi totiž jeden starší kluk sebral mašli (byla jsem holčička, která nosila ve vlasech mašle) a Roza se za ním pustila, vyrvala mu ji a ještě mu dupla na nohu. Od té doby probíhalo naše přátelství ve stejných kolejích.

„Proč ses za ním nerozběhla *sama*?“

„Překvapilo mě to!“

„Člověk by si mýsl, že po tak dlouhý době, co chodíš do holčičích škol, ses naučila trapičům bránit,“ zavtipkovala Roza.

„Snad to zvládnú letos.“

„Snad. Máte vůbec na soukromý škole trapiče?“

„Jo.“ Moc dobře to věděla. Právě jí jsem si několik měsíců stěžovala, když mě v osmičce spolužačky šikanovaly. Na mojí škole, Dívčí střední škole Esther Herringové, bylo trapiček víc než dost.

„No, jasně. Promiň. Myslela jsem kluky. Ti ale na Herringovce nejsou. Za těma bych se kvůli tobě rozběhla.“

Než jsme zavěsily, ještě několik minut si ze mě utahovala kvůli těm pubertálním zlodějčům. Zamířila jsem ke schodišti a cestou prošla kolem mámy, která žehlila před televizí.

„Mám tady tvoji uniformu,“ zavolala za mnou. „Nechceš si pro ni dojít?“

Neochotně jsem se vrátila do pokoje. Uniforma visela na dveřích skříně: sklady na sukni byly dokonalé, sako prakticky zářilo. Celé léto jsem se pohledu na ni vyhýbala. Byla dokonce ještě zelenější, než jsem si pamatovala.

„Znovu jsem ti ji přežehlila,“ pronesla máma s pyšným výrazem. Nikdo nebyl šťastnější než ona, že chodím na Herringovku. Když se dozvěděla, že mě přijali, brečela radostí. Vlastně jsme brečely obě, ale já zoufalstvím.

„Díky,“ zamumlala jsem a vzala ramínka.

„Těšíš se na zítřek?“ Usmívala se a mě napadlo, jestli moje rozpoložení přehlízí schválně.

„Ani ne,“ odpověděla jsem, ale vložila jsem do hlasu náznak humoru, abych se vyhnula dlouhé přednášce, ať „nebagatelizuju svoje možnosti“.

„Tohle je důležitý rok,“ prohodila máma. Žehlička hlasitě zasyčela. Máma ji zvedla a já si najednou uvědomila, že žehlí tátovy kalhoty.

„Hmmm,“ zamumlala jsem a šinula se ke dveřím.

„Bude skvělý,“ pokračovala máma spokojeně, aniž se na mě podívala. „Cítím to v kostech. Možná z tebe udělají prefektku.“

To bylo dost nepravděpodobné. Na Herringovce k tomu, abyste vynikly, slušné chování a dobré známky nestačily. Ty dvě prefektky, které vyberou z našeho ročníku, aby pomáhaly mladším studentkám, budou zřejmě Tanisha, která v deváté třídě založila feministický spolek a chce se stát předsedkyní vlády, a Violet, která řídí debatní skupinu a vedla úspěšnou kampaň, aby škola podporovala „spravedlivý obchod“. Herringovka vznikla pro takové lidi, jako byly Tanisha s Violet. Nejenže levou zadní zvládly to, co se čekalo od každého, ale ve všem vynikly.

„Možná,“ utrousila jsem. „Ale nebuď zklamaná, když to nedopadne, ano?“

„Budu zklamaná z nich, ne z tebe,“ prohlásila máma, jako by tohle bylo nějak lepší.

Super, pomyslela jsem si. Další důvod k obavám.

„Pevně doufám, že se letos soustředíš na své cíle,“ dodala máma a podívala se na mě, právě když jsem se snažila vyklouznout z pokoje. Vždycky jevila velký zájem o cíle.

Vzpomněla jsem si na seznam cílů, který jsem si sestavila v autobuse. Kluk. Panenství. Zásadní životní události.

„Už jsem,“ zahučela jsem. „Totálně soustředěná. Dobrou.“

Tady je moje teorie o zásadních životních událostech: všichni je zažijí, ale někteří jich zažijí víc než ostatní a jejich množství má vliv na to, jak jste zajímaví, kolik příhod můžete vyprávět a tak. Já pořád čekám na svoji *první* zásadní životní událost.

Ne že bych si stěžovala, ale můj život byl až do šestnácti klidný a bez poskvrnky. Naši se zatím nerozvedli, už spoustu let mám jednu nejlepší kamarádku, nikdy jsem nebyla vážně nemocná a nikdo z mých blízkých nezemřel. Taky jsem nikdy nevyhrála žádnou důležitou soutěž, nikdo u mě neobjevil talent (ne že bych nějaký měla), ani jsem nebyla v ničem doopravdy úspěšná.

To neznamená, že se mě nedotkly události, které byly zásadní pro jiné lidi. Samotnou Rozu potkaly dvě, obě smutné. Když jí bylo dva a půl roku, její táta od ní a její mámy odešel a už ho nikdy neviděla. Když jí bylo jedenáct, její maličká sestřička Tansy se stala obětí syndromu náhlého úmrtí kojence. Mojí starší sestře Tarin diagnostikovali v osmnácti letech, když mně bylo deset, bipolární poruchu a celé období její diagnózy poznamenala pochmurná nálada, slzy a vážné debaty. Ty dvě posledně jmenované události jsem vnímala z centra dění a viděla, jak ovlivnily život dvou lidí, které mám moc ráda.

Roza s Tarin si myslely, že moje teorie o zásadních životních událostech je směšná.

„Nepřivolávej k sobě tragédii,“ prohlásila Tarin. „Nebo duševní chorobu.“ Nechápala, když jsem se jí snažila vysvětlit, že zásadní životní události můžou být i šťastné. „Jako třeba co?“

„Třeba svatba?“ navrhla jsem. Když na mě vykulila oči, rychle jsem dodala: „Myslím to samozřejmě obecně, ne že bych se chtěla teď někdy vdávat.“

„Bože, Caddy, doufám, že máš větší sny než svatbu jako zásadní událost svého života.“

Roza to přešla. „Prostě mě potkaly ošklivé věci, Cads. Nejsem kvůli nim o nic zajímavější než ty.“

Ale v tomhle se pletla. Jedinou zajímavou historku, kterou jsem mohla vykládat o svém životě, bylo moje narození, které kromě toho, že jsem v něm sehrála hlavní roli *dítěte*, se mnou vlastně nemělo nic společného. Rodiče, kteří byli několik týdnů před termínem mého porodu na dovolené v Hampshiru, totiž právě trčeli v dopravní zácpě ve vesničce Cadnam, když to na mámu přišlo. Nakonec mě porodila na krajnici – s pomocí zdravotní sestry, jež čistou náhodou seděla v dalším autě.

To mi poskytlo skvělou historku, kterou jsem mohla vytáhnout z rukávu, kdykoli jsem potřebovala, a vyprávěla jsem ji už tolikrát („Caddy má zajímavé/divné/legrační jméno. Z čeho je odvozené?“), že jsem věděla, jak se budou posluchači tvářit a jaké vtípky budou s největší pravděpodobností následovat („Buď ráda, že neprojžděli přes Bastardstown/Moretonhampstead/Papa! Cha!“). Jenže ta historka stejně nebyla *moje*. Nepamatovala jsem si ji a nijak neovlivnila můj život. Byla to zásadní událost pro moje rodiče, ne pro mě.

Když po mně někdo chtěl příběh z mého současného života, vždycy mi vypověděla paměť.

Samozřejmě jsem se nesnažila přilákat do svého života tragédii. Věděla jsem, že důsledkem zármutku je smutek, ne veselé historky. Ale všechno na mně a mém životě mi připadalo obyčejné, beznadějně průměrné, dokonce nudné. Prostě jsem si přála, aby mě potkalo něco zásadního.

A pak, zpočátku tak pomalu, že jsem si toho skoro nevšimla, se to začalo dít.

Úterý

Roza, 09:07: Nova holka.

Caddy, 10:32:??

10:34: Mame tu novou holku!

10:35: Fakt? Podrobnosti, prosim.

10:44: Jmenuje se Suzanna. Vypada super. Vic pozdeji, ted je matika.

13:19: Pristehovala se sem z Readingu. Ma stejny volitelny predmety jako ja! Sranda.

13:20: Jako ze je sranda s ni, ne to, ze ma stejny predmety.

13:28: Super. Co jinak?

13:33: Vsechno pri starym. Vecer cinkni x

13:35: Jasne x

Středa

08:33: Sedim v buse a prave mi doslo, ze sem si zapomnela vycistit zuby.

08:37: Roztomily!

10:38: Vis, kdo neni prefekt?

10:40: Ty?

10:42: Jo.

10:43: HOHO! 🍊

10:44: Tvoje podpora pro me moc znamena.

13:01: Pro me budeš vždycky PREFEKT!

13:05: Uhm, díky?

13:06: Chapes?

13:09: Jo!

13:11: HAHHAHAHAHA. Suzanna tvrdi, ze bych se nemela smat, protože jsi možná chtěla být prefekt.

13:29: Tys ji to rekla?

13:33: Jo! Rekla jsem ji, ze rozhodne nechces byt prefekt, a smeju se v dobrym.

13:35: Sz rika, ze vsichni nejlepsi lidi, který zna, nejsou prefekti.

13:40: Cads?

13:46: Rozhodne jsem nechtela byt prefekt. Ale mama to chtela.

13:48: :(

13:49: Nebudeme prefekti spolecne xx

Čtvrtek

13:19: Nikki si vsimla, ze Suzanna je super. Snazila se ji premluvit, aby si pri obede sedla vedle ni.

13:25: A?

13:27: Nic. Suzanna rekla, ze bude sedet se mnou. Nikki rekla, ze si uz urcite vsimla, ze jsem nula. Sz na to, jak to sakra myslis? a Nikki: „VAZNE. POMAHAM TI.“

13:25: Mrcha!!! Ses v poho?

13:29: Ne. Brecim na zachode.

13:30: Mam ti zavolat?

13:31: Ne.

13:31: Ano, prosim.

Pátek

09:01: Cos mela rano k snidani?

09:02: Uhm, vlocky?

09:03: Mama mi udelala livance. SEM LEPSI!

13:12: Napad. Co kdybych s sebou vzala Suzannu, az pujdu po skole k vam? Abys ji poznala!

13:42: Jasne, vezmi.

13:43: Super! Bude se ti libit, je uzasna. Prijdem hned po skole, budem u vas asi kolem 4.

13:58: Tak zatím x

15:33: VIKEND!!!

Chtěla jsem být doma dřív, než Roza se Suzannou přijdou, hlavně proto, že jsem se snažila omezit dobu, kdy mě Roza viděla ve školní uniformě, na absolutní minimum. Měla kliku, že její uniforma byla normální – černá sukně, bílá halenka, černý propínací svetr –, a když mě přistihla v mojí, často si ze mě utahovala.

Ale samozřejmě právě když jsem strkala klíč do dveří, uslyšela jsem za sebou dusot. Byla to Roza, vrhla se na pořád ještě zamčené dveře a strčila přede mě svůj obličej.

„Ahoj!“ vykřikla s úsměvem.

To mě rozesmálo. „Ahoj,“ zopakovala jsem, otočila klíčem a otevřela dveře. „Mám šanci tě ukecat, abys zůstala venku, než se převleču?“

„Nulovou!“ prohlásila Roza, nasoukala se přede mě a zablokovala vchod. „Už je pozdě. Teď tě uvidíme obě dvě.“ Zamávala na někoho za mými zády. „Suzy, neříkala jsem ti, že nic zelenějšího jsi ještě neviděla?“

Ohlédla jsem se na tu novou holku, která se usmívala. Když jsem zachytila její pohled, roztáhla pusku do širokého úsměvu. „Ahoj!“ Byla nenuceně přátelská, měla veselý tón a upřímný výraz. „Já jsem Suzanna.“

„Jasně že jsi Suzanna,“ pronesla Roza a obrátila oči v sloup. Pak se otočila, vešla do našeho domu a nás dvě nechala stát na prahu. „Kdo jinej bys byla?“

„Ahoj,“ pozdravila jsem a marně se snažila napodobit Suzannin optimistický tón. „Uhm. Asi už víš, že jsem Caddy.“

Přikývla. „Máte moc hezkej dům.“

„Díky,“ utrousila jsem, jako by to byla moje zásluha. Vešla jsem dovnitř, ona za mnou a pak ustoupila na stranu, abych mohla zavřít dveře.

Roza se objevila ve dveřích kuchyně a v ruce držela tři červené plechovky. „Piješ kolu, vid’?“ zeptala se Suzanny a jednou z nich na ni zamávala.

Suzanna se na mě podívala, jako by nevěděla, jestli si ji smí vzít.

„To neřeš,“ uklidnila jsem ji, vzala si jednu plechovku a zamířila nahoru. „Roza si totiž myslí, že je to i její dům.“

„V podstatě je.“ Roza mi připadala mnohem veselejší, než po prvním týdnu ve škole většinou byla. Loni v tuhle dobu se u nás v obýváku zhroutil na pohovku a odmítla se hnout.

Teď si u mě v pokoji přitáhla sedací vak, uvelebila se na něm a z nějakého důvodu si nevybrala svoje tradiční místo vedle mě na posteli. Suzanna se posadila vedle ní a těkala očima po místnosti. Všimla jsem si, že přistála pohledem na otrhaném plakátu ze staré disneyovky *Zachránci* – který jsem dostala před několika lety od Tarin jako upomínku na dětský vtípek – a pobaveně se usmála.

Snažila jsem se nenápadně si ji prohlédnout, tuhle možnou uchazečku o můj trůn nejlepší kamarádky, která vypadala úplně jinak, než jsem podle Rozina popisu po telefonu čekala.

Přes to všechno, co mi o ní během několika minulých dní navykládala – a že toho byla spousta –, se mi totiž zapomněla zmínit o jedné věci, která mi připadala nejdůležitější: Suzanna byla krásná. Ne prostě hezká nebo přitažlivá nebo jakékoli jiné běžné slovo, ale naprosto ohromující. Nejen kvůli blondatým vlasům – které působily mnohem přírodněji než moje, takže klidně mohly být přírodní –, modrým očím, nebo dokonce kvůli tomu, že byla štíhlá jako modelka. Souviselo to i s make-upem a také způsobem, jakým se pohybovala. Totálně mi vyrazila dech a já si bolestně uvědomovala svoje rozčuchané vlasy a tendenci k hrbení, nehledě na moji ohavnou karikaturu školní uniformy. Není divu, že ji Roza popsala jako šíleně sebevědomou. Jak by nebyla sebevědomá, když vypadala takhle?

„Tak jak se ti líbí v Brightonu?“ zeptala jsem se. Vybrala jsem si na úvod nejlehčí otázku a doufala, že bude stačit, abych splnila svoji povinnost coby kamarádka kamarádky.

„Je skvělejší,“ odpověděla Suzanna a usmála se. „Říkala jsem Roz, že máte obrovský štěstí, když jste vyrůstaly tady.“

Všimla jsem si, že použila „Roz“, a kousla jsem se zevnitř do tváře, abych se neušklíbila.

„Řekla jsem jí, že přehání,“ prohlásila Roza.

„Máte tady *pláž!*“ namítla Suzanna se smíchem.

„*Oblázkovou* pláž!“

„Na světě jsou horší místa,“ podotkla jsem. „Ty jsi z Readingu, víš?“

Suzanna zvedla ruku a zavrtěla s ní ze strany na stranu. „Tak trochu. Přistěhovali jsme se tam, když mi bylo osm.“ Jako by očekávala moji další otázku, dodala: „Narodila jsem se v Manchesteru.“

To vysvětlovalo, proč neměla zdejší přízvuk.

„A proč jste se sem přistěhovali?“ zajímala jsem se. „Kvůli práci?“
Nechápavě se zamračila.

„Myslím tím, jestli tady vaši dostali novou práci nebo tak něco,“ objasnila jsem.

„Aha.“ Zatvářila se rozpačitě. „Já totiž bydlím u tety.“

„Aha,“ zopakovala jsem a nevěděla, jak pokračovat. Podívala jsem se na Rozu, abych zjistila, jestli o tom věděla. Její bezstarostný výraz naznačoval, že ano.

Další pauza. Čekala jsem a doufala, že Suzanna bude pokračovat, ale mlčela. Roza, kterou očividně bavilo sledovat, jak se neobratně snažíme konverzovat, na mě povytáhla obočí. Viděla jsem, že se lehce usmívá.

„Co dělá tvoje teta?“ zeptala jsem se nakonec.

„Je šéfkuchařka,“ vyhrkla Suzanna a rozzářila se. „Patří jí jedna z kaváren v Královské ulici. Jmenuje se Zmatek.“

„Jo, tu znám.“ Jednou jsem šla kolem s našima a máma prohlásila, že Zmatek je pro kavárnu hloupý název. Táta v rozverně náladě namítl, že se mu ten název líbí. Dovnitř jsme nešli.

„Co dělají *tví* rodiče?“ chtěla vědět Suzanna.

„Táta je doktor,“ odpověděla jsem, „konzultant v nemocnici. A máma pracuje jako tisková mluvčí u Samaritánů.“

Suzanna povytáhla obočí, jak to lidi obvykle dělali, když jsem se zmínila o zaměstnání svých rodičů. Představovali si bůhvíco, když slyšeli „doktor“ a „Samaritáni“. Pak většinou následovala slova jako „světec“, „hrdina“, „obětavý“ a „kěz by byl každý jako oni“.

Pravda se spíš podobala roztržitému a doma jen vzácně přítomnému

tátovi a příšerně unavené mámě, která už všechno na světě viděla. Údajně byli ve svém zaměstnání úspěšní. Ale to ještě neznamenal, že neměli chyby.

„Na jakém oddělení tvůj táta pracuje?“ zeptala se Suzanna. Byl to ten druh otázky, kterou lidi vždycky položili, když nedokázali vymyslet nic jiného nebo se prostě chtěli chovat zdvořile.

„Na pohotovosti,“ odpověděla jsem.

To na ni udělalo dojem. „Páni.“

„Není to tak zajímavý, jak to zní,“ namítla jsem.

„Všechny nejlepší televizní seriály z nemocničního prostředí jsou z pohotovosti,“ prohlásila Suzanna znalecky. „Určitě zná spoustu úžasných příběhů.“

„Jestli jo, já je ještě neslyšela,“ opáčila jsem. „Hodně pracuje. Má noční a tak. Takže ho fakt moc často nevidím.“

Suzanna protáhla obličej, nepochybně proto, že na to neměla jinou odpověď než soucit. Nastala další trapná odmlka, při které se nad námi Roza konečně slitovala a promluvila. „Caddy má super rodiče.“ Překvapeně jsem se na ni podívala. „Když tyhle lidi znáš, je ti okamžitě jasný, jak se má člověk chovat.“

Rozesmála jsem se. „No, když myslíš.“

„Fakt.“ Roza na mě povytáhla obočí. „Doufám, že si toho vážíš.“ Otočila se k Suzanně. „Když mi bylo jedenáct, umřela moje malá sestřička Tansy –,“ Suzanna na ni vytřeštila oči, „– a máma se s tím nemohla dlouho vyrovnat, a tak jsem několik tejdnu bydlela u Caddy. Proto to vím.“

„Rozo,“ vyhrkla jsem, „to je šíleně vážná informace na to, aby ses o ní zmínila jednou větou.“ Suzanna měla pořád otřesený výraz.

„Tvoje malá sestřička *umřela*?“ zopakovala. „To je strašný.“

„Jo, bylo to strašný,“ přisvědčila Roza, a přestože měla nenucený tón, všimla jsem si, že narovnála záda a zařala čelist. Jsou věci, kterých si všimnete jen na nejlepší kamarádce. „Ale chtěla jsem mluvit o Caddyiných rodičích.“

„Roz,“ hlesla jsem.

„To je strašný,“ zamumlala opět Suzanna tiše. Upírala přitom oči na podlahu.

„Ty máš nějaký strašný historky ze života?“ prohodila Roza. Měla veselý hlas, ale byla v něm určitá hořkost. I když předstírala nenucenost, věděla jsem, že nemluví o Tansy ráda. „Caddy tomu říká zásadní životní události.“

„Roz.“ Tentokrát jsem použila ostřejší tón. Vykulila na mě oči a nasadila nevinný výraz. Občas jsem si připadala jako *její* rodič. Který Rozu mírní.

Suzanna sjela pohledem ze mě na Rozu a očividně přemítala, jestli má promluvit. Nakonec se zeptala: „Co je podle tebe zásadní událost?“

„Třeba stěhování,“ odpověděla jsem, ve snaze chovat se velkoryse. „Mně se nikdy nic zásadního nepříhodovalo. Jsem nudná.“

Suzanna se na mě trochu zvláštěně podívala a já si příliš pozdě uvědomila, že říkat o sobě při prvním setkání, že jsem nudná, asi není dobrý způsob, jak se s někým skamarádit. Otevřela jsem pusku, abych se pokusila napravit, ale v hlavě jsem měla vymeteno. No nic, pomyslela jsem si a smířila se s tím, že si na mě vytvoří negativní názor. Je to jen Rozina kamarádka ze školy. Vždyť je to fuk, co si o mně myslí.

„Tak co, už máš kluka?“

V neděli večer přijela domů Tarin, opálená a rozzářená, a ukazovala mi dárky a nové tetování (tři ptáci v letu na vnitřní straně levého zápěstí). Byla se svým přítelem Adamem na last-minute dovolené v Turecku, a tak zmeškala jak moje narozeniny, tak můj první týden ve škole.

„Ne,“ odpověděla jsem bezvýrazně. „Slibuju, že jestli nějakýho sbalím, pošlu ti esemesku.“

„Až,“ opravila mě okamžitě. „Až nějakýho sbalíš.“

Obrátila jsem oči v sloup, ale usmívala jsem se. Když měla moje sestra dobrou náladu, bylo těžké zachovat v její přítomnosti vážnou tvář. Tarin, živá a nevyzpytatelná, zaplnila každou místnost, v níž právě byla. Moje nejživější dětské vzpomínky na ni připomínaly smršť barev a vzrušení, prokládané neproniknutelnými černými mraky, kdy ji nic nedokázalo vytáhnout z deprese. Teď, šest let potom, co jí stanovili diagnózu, byla klidnější a vyrovnanější, ale byla to pořád Tarin, moje mimořádná sestra.

„Na,“ řekla a podala mi sáček. „Není to zabalený, promiň. Všechno nejlepší k narozkám.“

V sáčku byl šátek: fialovo-stříbrný, hebký, krásný. Opatrně jsem látku protáhla mezi prsty. „Je nádhernej. Díky.“ Zvedla jsem si šátek ke krku a snažila se přijít na to, jak ho zavázat tak, jak je vždycky nosí ona.

„Šestnáct je důležitéj věk,“ prohlásila Tarin. „Nemůžu uvěřit, že je ti už šestnáct. Pořád tě vidím jako pětiletou holčičku.“

„Díky.“ Neměla jsem tušení, co si s tím šátkem počnu. Zaklonila jsem se, abych se viděla v zrcadle a zjistila, jestli moje snažení vypadá stejně hloupě, jako se cítím. Jak se mi pod šátkem shrnul vlasy – které mě neustále doháněly k šílenství –, hlava jako by se mi najednou zvětšila. Zmíněné vlasy, lehce krepatý druh, jsem měla zesvětlené melírem z myší barvy, do které mi ztmavly z blond odstínu, s nímž jsem se narodila. Zdálo

se, že ať nosím jakoukoli délku, pořád připomínají houni; v krátkých jsem vypadala jako s hřívou (a ne v pozitivním slova smyslu) a dlouhé vyhlížely, jako by nutně potřebovaly zkrotit. Stejně jako u většiny jiných věcí ve svém životě jsem si vybrala zlatou střední cestu a nosila je v délce po ramena. Obvykle jsem si je stáhla do culíku a snažila se na ně zapomenout.

Povzdychla jsem si. Když jsem vlasy vyndala zpod šátku, svezl se mi na stranu. Podrážděně jsem s ním šklubla a Tarin se naklonila, aby mi ho upravila. Tarin se občas chovala víc jako rodič než sestra, vzhledem k našemu osmiletému rozdílu a mému naprostému nedostatku světáckosti.

„A Roza má kluka?“

„Ne. Měla něco s jedním klukem od nich z ročníku, ale trvalo to jen pár tejdů.“

„Asi má víc možností než ty,“ prohlásila se soucitným výrazem, aby mě poškádlila. „Ty moje chudinko, zavřená v estrogenovém vězení.“

Rozesmála jsem se. „Není to tak strašný.“

„Připravili tě o normální život. To je zločin. Říkala jsem našim, ať nedopustí, abys vyrůstala bez klučičí společnosti. Jinak je to krutý. Ale poslechli mě? Ne-e.“

Tarin chodila do normální školy a slovem normální nemyslím dívčí ani soukromou. Tarin nikdo nenutil nosit ostře zelené sako a podkolenky. Mohla chodit výrazně nalíčená a zaplétat si stužky do vlasů.

„Ale rozhodla jsem se, že si ho letos najdu,“ oznámila jsem a doufala, že když to vyslovím nahlas, nějak se to prostě stane. „Kluka.“

„Fakt?“ Tarin se usmála. „Ty ses rozhodla?“

Přikývla jsem. „To je můj letošní cíl. A vyspím se s ním. A prožiju něco zásadního.“

„Nejsou všechny tyhle tři věci totéž?“ zeptala se. „Tři mouchy jednou ranou? Jeden kluk, kterej ti splní všechno ostatní? Se svým zásadním penisem?“

„Ty si ze mě utahuješ?“

„Jo. Dobrej postřeh.“ Láskyplně mě zatahala za vlasy. „Takže, co pro to hodláš udělat?“

Odmělčela jsem se.

„Protože je super rozhodnout se, že tohle všechno chceš, ale taky by ses měla snažit pro to něco udělat.“ To se jí snadno řeklo. Tarin se nikdy nemusela o nic snažit.

„Hmmm,“ zamumlala jsem a začala litovat, že jsem o tom mluvila.

„Ne že bych si myslela, že to bude pro tebe problém,“ dodala rychle. „Hele, možná bys měla mít víc kroužků. Poznat nové lidi.“

„Když už mluvíme o nových lidech,“ podotkla jsem, protože jsem viděla šanci změnit téma a využila ji, „k Roze do ročníku přišla nová holka.“

„Fakt?“ Tarin zvedla můj šátek, omotala si ho kolem krku a přehodila přes něj svoje světle hnědé vlasy. Slušel jí mnohem víc než mně.

„Roza je z ní *úplně* vedle,“ pokračovala jsem.

„Vážně?“ Podívala se na mě a na tváři se jí objevil lehký, chápavý úsměv. „Žárlíš?“

„Je to tak vidět?“

Rozesmála se. „Ne, ale znám tě jako svý boty. Ty a Roza jste nerozlučný kamarádky a přátelství vám vydrželo, i když každá už deset let chodíte do jiný školy. Teď přijde nová holka a Roza je z ní nadšená?“ Nasadila přehnaně soucitný výraz a pak se usmála. „Nový lidi jsou vždycky zajímavý. Na tvým místě bych si nedělala starosti. Je prostě nová, chápeš? Už ses s ní viděla?“

„Jo, v pátek.“

„Jaká je?“

Zaváhala jsem. „Fajn.“

Nesouhlasně mlaskla. „Zkus to ještě jednou a použij slovo, který má konkrétní význam.“

„Je šíleně sebevědomá. Ale přirozeně, nevytahuje se.“ Uvědomila jsem si, že ji popisuju skoro stejně, jak mi ji Roza poprvé vylíčila do telefonu. „A vtípná. Má takovej ten sarkastický humor. Jo, a je moc hezká.“

„To zní nesnesitelně.“

To mě rozesmálo. „Je *mnohem* zábavnější než já.“

Tarin mě pleskla po ruce. „Takový věci neříkej! Jako by na tom záleželo.“ Tohle vždycky říkají jen lidi, kteří jsou zábavní jako třeba Tarin. „Líbila se ti?“

Zamyslela jsem se. „*Nevadila mi.*“

„*Chtělaš, aby se ti líbila?*“

„*Ani ne.*“

„*Nechceš jí dát přece jen šanci? Jestli se líbí Roze, určitě je prima. A nezapomeň, škola začala teprve před tejdnem. Možná se spolu už za pár dní nebudou bavit.*“

Snažila jsem si její slova připomenout, když jsem později ten večer klikla na Facebook a přešla prstem po touchpadu, abych se podívala na svoje nové příspěvky. Klouzala jsem po nich očima, aniž bych je doopravdy vnímala, až jsem narazila na *Roza Caronová a Suzanna Wattsová jsou teď kamarádky*.

Ucítila jsem záchvěv totálně nesmyslné žárlivosti. Samozřejmě že budou na Facebooku kamarádky. Ve skutečnosti mě překvapilo, že to trvalo tak dlouho. Ale stejně. Posunula jsem kurzor nad Suzannino jméno, zaváhala jsem a pak klikla. Bylo to zbytečné, protože jsem z jejích informací neviděla vůbec nic než profilovou fotku. Předklonila jsem se, abych si ji mohla líp prohlédnout. Byla na ní s klukem a holčkou, všichni oblečení v neznámé školní uniformě, a tiskli se k sobě v přehnaně nadšeném objetí. Usmívali se.

Klikla jsem zpátky na Rozinu stránku a zjistila, že Suzanna pověsila na její zeď video. Se směšným pocitem nervozity jsem ho spustila. Bylo na něm štěně, které se snažilo vylézt ze stanu, mělo však tak krátké nožičky, že se mu to nedařilo. To video bylo roztomilé, ale mně se ulevilo, protože jsem věděla – a Suzanna očividně *ne* –, že Roza nemá psy ráda. Měla vybrat video s kočkou.

S lepší náladou jsem zaklapla laptop a šla si do koupelny vyčistit zuby. Měla jsem před tou holčkou deset let náskok, a i když byla sebevíc zajímavá nebo zábavná, čas hrál jednoznačně pro mě.

Už ve středu mi připadalo, jako by žádné letní prázdniny nebyly. Každodenní život na Herringovce byl v plném proudu a já měla zase nabitý domácí rozvrh. Moje údajně nepovinné mimoškolní aktivity mi opět spolklly veškerý volný čas. Stará spojenectví a nepřátelství, která vznikala během předchozích čtyř let, a někdy dokonce i déle, se obnovila.

Můj okruh kamarádek, poněkud nesourodá skupina holek, které nepatřily do žádné party, se od sedmé třídy prakticky nezměnil. To mi naprosto vyhovovalo, protože jsem už měla Rozu, a jediné, co jsem chtěla, byla skupinka, v níž bych se mohla během vyučování pohodlně ztratit. Mishka, Allison, Kesh a já jsme se spřátelily během prvních několika dní v sedmé třídě a od té doby jsme držely spolu.

„Nejdřív si musíš ujasnit,“ vykládala Kesh, když jsme čekaly ve frontě v bufetu, „jestli je skutečně lepší než ostatní kluci. A jestli ne, tak proč by ses s ním měla zahazovat?“

„To není podstatný,“ namítla Mishka. „Ostatní kluci, ať už jsou ‚lepší‘, nebo ne – a co to vůbec znamená? – nepřipadají v úvahu.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Kesh.

„Protože nemají zájem?“ prohodila Mishka, jako by to bylo naprosto jasné. Mluvily jsme o Tyovi, klukovi, s nímž strávila většinu léta, přestože podle nás to byl blbec.

„Promiň?“ opáčila Allison a povytáhla obočí. „Chceš říct, že jediný důvod, proč s ním chodíš, je ten, že tě nikdo jinej nechce?“

„Asi jo,“ pronesla Mishka bezvýrazně a já se rozesmála.

„Máš ho vůbec ráda?“ naléhala Allison.

Mishka pokrčila rameny. „Není špatnej. Vždyť si ho nechci vzít nebo tak něco. Caddy, můžeš mi podat ten kuřecí wrap se zeleninou?“

Natáhla jsem ruku, zvedla poslední wrap a podala jí ho. Holka za námi zaúpěla.

„Podle mě je to logický,“ podotkla jsem.

„Ale ne, ty taky?“ Kesh se zatvářila zklamaně. „Myslela jsem, že máš zásady a chceš, abysme se podle nich řídily i my ostatní.“

Obrátila jsem oči v sloup. Před dvěma lety jsem odmítla marjánku, kterou mi někdo nabídl na oslavě Keshiných narozenin, a postarala se, aby si ji nedala ani žádná z mých kamarádek. Došlo k tomu během mojím uvědomělé etapy a teď bych určitě neodmítla, ale žádná z nich mi na to nedovolí zapomenout. Jsem pro ně ta spořádaná a zatím jsem nevymyslela, jak se té pověsti zbavit.

„Já bych brala každého, kdo by o mě projevil zájem,“ poznamenala jsem. „Začnu mít zásady, až budu mít to štěstí, že si budu moct vybírat.“

„Přesně tak,“ souhlasila Mishka. „Díky, Caddy.“

„Všechny jste šílený,“ prohlásila Kesh.

„Promiň, já *nejsem* šílená,“ ohradila se Allison. Už skoro dva roky chodila s klukem a podobné hovory obvykle poslouchala s otráveným úsměvem na tváři.

„Fajn, můžeš teda říct Mish, že by neměla zabíjet čas s takovým klukem, jako je Ty?“ utrousila Kesh a vzala si z chladicího boxu láhev vody.

„Nic jiného si nedáš?“ zeptala se místo toho Allison a ukázala na zeleninový salát, což bylo jediné jídlo, které měla Kesh kromě láhve na tácu.

„Hele,“ vyhrkla Mishka, když se Kesh zamračila, „asi máš pravdu. Možná fakt zabíjím s Tyem čas. Ale zatím mi to nevádí, jasný?“

„Když už mluvíme o zabíjení času,“ prohodila Allison vesele, „co máte v plánu na tenhle pátek? Mohly bysme jít do kina.“

„Pojeďu k Roze,“ oznámila jsem.

„Jasně, jako vždycky.“ Allison protáhla obličej. „A co vy dvě?“

Zatímco jsem namotávala špagety na vidličku, holky plánovaly, co podniknou. Když spolu trávily volný čas beze mě, nikdy mi nepřipadalo, že bych o něco přicházela. Roza byla moje kamarádka dávno předtím, než mi vstoupily do života, a věděla jsem, že jí bude i potom, až ho Mishka, Kesh a Allison opustí. Nejlepší kamarádka představovala jistotu, která pro mě znamenala všechno.

Ve čtvrtek večer, deset minut před zákazem telefonování, který začínal v devět, mi zavolala Roza. „Ahoj!“ vyhrkla, když jsem si převzala od mámy telefon. „Jen rychlovka.“

„Ahoj,“ řekla jsem. „Jak se –“

„Nemůžu dlouho mluvit,“ přerušila mě Roza. „Jen jsem ti chtěla oznámit změnu plánu na zejtra. Luke bude o víkendu sám doma, takže pořádá mejdan. My se Suzy jdeme a ona pak u nás přespí.“

„Aha,“ hlesla jsem.

„Takže se uvidíme třeba v sobotu večer? Nebo v neděli?“

„Jasně. Uhm, kdo je Luke?“

„Kluk z naší třídy. Jeho brácha chodí do posledního ročníku, takže by to mělo být super.“ Byla jako v euforii.

„Myslela jsem, že tyhle věci nesnášíš.“

„Ne, ty je nesnášíš.“ *Sakra.* „Bude tam alkohol, takže to bude fajn. Hele, nechceš jít taky? Pojd!“

„Nikoho tam nebudu znát.“ Už jsem se s Rozou několika večírků zúčastnila, a nedopadly moc dobře. Mezi lidmi, které jsem neznala, jsem byla nsvá a zaražená, a tak jsem se obvykle celý večer vláčela za Rozou. Nebavila se ani jedna z nás. Od té doby mě zvala jen zřídkka.

„Myslíš kromě mě, Suzy a všech mých ostatních kámošů, který jsi už viděla mockrát?“

„V sobotu ráno mám službu,“ namítla jsem. Odvolala jsem se na povinnou školní brigádu a ucítila záchvěv úlevy, že jsem přišla na logickou výmluvu. „Nemůžu tam dorazit s kocovinou.“

„Tak nepij.“

„Roz.“ *Jako bych někdy pila.*

„No jo. Víš to jistě? Bude tam sranda. Navíc, jak myslíš, že si najdeš kluka, když budeš sedět doma?“

To je nevýhoda toho, že říkáte svojí nejlepší kamarádce úplně všechno. Pamatuje si to. „Možná příště.“

„Nevadí ti to? Nejsi naštvaná?“

„Ne, v pohodě.“ *Prostě se budu s našima dívat na telku.*

„Hele, co kdybys k nám zašla zejtra po škole, až se budeme vypravovat? Objednáme si pizzu a stejně budeme se Suzannou odcházet až kolem devátý, takže...“

Pozvání z lítosti.

„Uhm, možná. Nechám si to projít hlavou.“

„Ale rychle. Zbejvá mi doslova asi minuta na drátě.“

Pizza z lítosti versus telka s našima.

„Tak jo,“ souhlasila jsem nakonec a už jsem toho litovala.

„Super, přijď kolem pátý. Hele, přijed se Suzy! Přiveze ji teta a určitě se pro tebe zastaví. Řeknu jí to.“

„Počkej –“

„Musím končit. Takže zejtra! Pa!“

Přestože Roza tvrdila, že se budou na večírek vypravovat společně, Suzanna už byla vyparáděná, když mě s její tetou Sárrou vyzvedly. Já na sobě měla mikinu s kapucí a černé tříčtvrťáky a vklouzla jsem na zadní sedadlo s pocitem, že jsem trapná a ošklivá.

„Moc ti to sluší,“ pochválila jsem ji.

Suzanna se otočila a s prsty položenými na opěrce hlavy se na mě rozzářeně usmála. „Díky!“ Přes rameno se jí napínal bezpečnostní pás. „Už sis to rozmyslela?“

„Ne,“ odpověděla jsem a cítila se ještě hůř. Myslela si, že to přehodnotím? To mě vůbec nenapadlo.

Sára natáhla ruku a poklepala Suzanně na koleno. „Můžeš se posadit pořádně? Znervózňuješ mě.“

„Jsem v pohodě,“ opáčila Suzanna, aniž se pohnula. „Věřím tvým řidičským schopnostem.“ Ještě víc se vyklonila ze sedadla a podívala se na místo vedle mě. „Ty sis nevzala věci?“

„Jaký věci?“

Její úsměv zmizel. Připadalo mi, že je opravdu zklamaná. „Ty vážně nepůjdeš?“

„Ne,“ zamumlala jsem rozpačitě. „Jedu jen na pizzu.“

„Aha.“ Tvářila se zmateně. Představa, že někdo neskočí po šanci

zúčastnit se večírku plného cizích lidí, pro ni byla evidentně nepocho-
pitelná. Bylo jasné, že z nás dvou kamarádky nikdy nebudou.

„Nikoho tam neznám,“ prohlásila jsem, protože jsem měla pocit, že
se musím ospravedlnit. „Navíc mám zejtra brigádu.“

„Brigádu? Jakou brigádu?“

„Organizuje ji naše škola,“ vysvětlila jsem. „Je to něco jako veřejně
prospěšný práce.“

Vypadala zděšeně. „A to máte *každou* sobotu? Copak na tý vaší
škole nesmíte mít žádnéj *soukromej* život?“

„Suzie,“ prohodila Sára káravě, ale měla v hlase smích.

„Jen jednou za měsíc,“ vyhrkla jsem. „Ale s tím soukromým živo-
tem máš pravdu.“

Auto prudce zabrzdilo na semaforech a Suzanně prudce poskočila
hlava. „Au,“ postěžovala si.

Sára znovu natáhla ruku a škádlivě jí přitlačila ruku na tvář, dokud to
Suzanna nevzdala a neposadila se pořádně. Sára jí lehce prohrábla vlasy,
takže se Suzanně z culíku uvolnily blondaté pramínky. Těsně pod culí-
kem jsem zahlédla jizvu, částečně schovanou pod tenkými ramínky tílka,
které měla na sobě. Klikatila se jí po šíji a stáčela se k pravému rameni.

„Zavolej mi, až budeš chtít zítra vyzvednout,“ řekla Sára Suzanně,
když jsme zastavily před Roziným domem.

„Přijedu autobusem,“ pronesla Suzanna lehkým tónem.

„Ne,“ opáčila Sára trpělivě, ale pevně. „Zavolej mi a já tě vyzvednu.“

Suzanna se zatvářila, jako by chtěla protestovat, ale pak si to rozmy-
slela. „Dobře. Ale pak mi nevyčítej, že jsi měla na práci něco zajíma-
vějšího.“

„Co je zajímavější než ty?“ zavtipkovala Sára. Přemítala jsem, kolik
je jí let. Přes třicet? Z toho, jak se spolu bavily, jsem měla pocit, že se
moc dobře neznají, jako by si roli neteře a tety teprve cvičily. „Dobře se
bav, Suzanno, ano?“ Otevřela peněženku a vylovila z ní desetilibrovku.
„Pro případ nouze. Ale doufám, že mi ji zítra vrátíš.“

Suzanna si strčila peníze do kapsy a otočila se ke mně. „Připravená?“

„Díky za svezení,“ poděkovala jsem Sáře a otevřela dveře auta.

„Není zač. Ráda jsem tě poznala.“

Protože jsem nevěděla, jak na to reagovat, usmála jsem se a přikývla. Suzanna si přehodila tašku přes rameno a netrpělivě se na mě podívala. Měla na sobě přiléhavé tmavé džíny s třpytivým tílkem a boty na podpatku. Klidně byste jí řekli osmnáct.

„Vypadáš senzačně,“ vyhrkla jsem, protože jsem si nemohla pomoci, i když druhá pochvala byla fakt zbytečná.

„Díky!“ řekla znovu, jako by to byla samozřejmost. Zamířila jsem k domu a Suzanna mě následovala.

„Jak ses naučila takhle hezky líčit?“

Suzanna pokrčila rameny. „Podle videí na YouTube? Prostě jsem to zkoušela pořád dokola. Je to snadný.“

To teda není.

„Můžu ti to ukázat,“ nabídla se. „Kámošky jsem malovala pořád.“

„Možná,“ zamumlala jsem neurčitě.

Když nám Roza otevřela, pořád ještě měla na sobě školní uniformu. Přeskočila uvítání a nadšeně na nás zamávala jídelním lístkem pizzerie Papa John. „Máma říká, že když jí objednáme vegetariánskou pizzu, můžeme si dát, co chceme.“ Přestala mávat lístkem a podívala se na mě. „Ty sis nepřinesla oblečení?“

„Vždyť jsem ti řekla, že na ten večírek nepůjdu,“ odsekla jsem a snažila se ovládnout rostoucí podrážděnost.

„Myslela jsem, že to třeba přehodnotíš.“ Našpulila spodní ret, aby naznačila, jak ji to mrzí. Pak se podívala na Suzannu. „Panebože, to tílko je nádherný. Holky, musíte mi pomoci vymyslet, co si mám vzít na sebe.“

Slovo „holky“ bylo velkorysé. Připadalo mi nepravděpodobné, že bych měla v tomhle směru co nabídnout. Proč by se ptala mě, když je tam Suzanna? Jako by si člověk vybral pštroso místo plameňáka.

Měla jsem pravdu. Zatímco Suzanna s Rozou probíraly šatník, seděla jsem na posteli, cpala se pizzou, četla starý výtisk *Glamour* a přispívala jen občasným „hmmm“.

Musím uznat, že Roza se snažila, i když to spíš souviselo s loajalitou k nejlepší kamarádce než s mým oslnivým vkusem. Vytáhla ze skříně

tílko s flitry a zvedla ho mým směrem. „Myslíš, že si ho můžu vzít tak brzy po tvých narozkách?“

„Jasně,“ přisvědčila jsem. „Vždyt tam budou úplně jiný lidi.“

„Dobrá poznámka. Džíny, nebo sukni?“ Tenhle dotaz směřoval k Suzanně, která pokrčila rameny.

„Na co máš náladu?“

„Na džíny,“ odpověděla Roza tak, jak jsem předpokládala. Vytáhla jedny z police ve skříni a roztáhla je. „Otoč se, Suzy. A ty se prostě nedívej, Cads.“

Suzanna se k ní poslušně otočila zády, a když zachytila můj pohled, legračně protáhla obličej. Proti své vůli jsem se rozesmála.

„Hele, neposmívej se mi,“ houkla Roza přes rameno. „Tak jo. Co myslíte?“ Roztáhla paže a lehce se předklonila, abych viděla celý outfit. Suzanna se otočila zpátky.

„Super,“ prohlásila a usmála se.

Roza se na mě s nadějí podívala. Zvedla jsem palce nahoru. „Bomba!“ Připadalo mi, že se jí ulevilo. „Jdu pro boty. Hned jsem zpátky.“

Když odešla, Suzanna si opatrně sedla vedle mě na postel a vzala si kousek pizzy. „Co budeš dneska večer dělat?“

Nic. „Ještě nevím,“ klikovala jsem a snažila se vymyslet odpověď, která by nezněla zoufale. *Proboha, třeba bych měla přece jen jít.* Možná by to bylo tentokrát lepší, teď, když je mi šestnáct. Možná... představila jsem si, jak se trapně vláčím za Rozou, jenomže ta se dneska večer směje a tlachá se Suzannou, která se nevláčí za nikým a rozhodně nepůsobí trapně. *Proboha, jen to ne.* Nebylo by to lepší. Bylo by to ještě horší.

„Tak půjdeš příště. Až nebudeš mít další den brigádu.“ Měla upřímný, přátelský výraz, ale mě to rozladilo. Proč by mě měla někam zvat? Nemělo by to být naopak?

„Jasně,“ zalhala jsem.

Usmála se na mě, ale já se kvůli záchvěvu paranoii na oplátku neusmála. Prozradila jí Roza, že nemám ráda večírky? Lituje mě? Nebo ještě hůř, v duchu se mi posmívá? Než jsem stačila něco říct, Roza se

vrátila do pokoje a v ruce nesla blýskavé stříbrné sandály. „Myslíte, že bych si měla vyžehlit vlasy?“

„Ne,“ zahučela jsem. Rozin malý, ptačí obličejík potřeboval kolem co největší objem. Když si narovнала kudrny, její hlava vypadala ještě menší.

„Ty vlny ti sluší,“ souhlasila Suzanna. „Máš pěnové tužidlo na vlasy?“

„Možná máma,“ pronesla Roza zamýšleně a načechrala si vlasy v zrcadle.

Roza se Suzannou se začaly zaujatě bavit o účesech, a tak jsem vypnula a sledovala svoji nejlepší kamarádku. Roza zkoumavě studovala několik svých tmavých pramínků a mě napadlo, že my dvě se o takových věcech skoro nebavíme. Třeba jí to chybělo.

Než byly připravené k odchodu, Suzanna jí splekla vlasy do složitěho drdolu a nalíčila ji, takže Roza vypadala jako úplně jiný člověk. Kdyby dokázala tohle se mnou, možná by nebylo špatné s ní kamarádit.

Později nás Rozina máma odvezla nejdřív k našemu domu, aby mě vysadila. Když se Roza se Suzannou vedle mě chichotaly, snažila se ve zpětném zrcátku zachytit můj pohled a usmívala se, jako by mi viděla přímo do hlavy.

„Zejtra si zavoláme, Caddy?“ zeptala se Roza, když jsme zastavily u nás před domem.

„Jasně,“ vyhrkla jsem. „Užijte si to!“

„Ty si to taky užij,“ opáčila ironicky, aby mě popíchla, a usmála se na mě.

„Ha, ha,“ zamumlala jsem a zavřela dveře auta.

Ještě než se rozjely, Roza už byla zase otočená k Suzanně a obě se hihňaly. Podívala jsem se na náš dům, povzdychla si a zamířila dovnitř, abych si užila svůj osamělý večer.

22:47: CADNAM PROBOHA

22:49: Co?

22:52: CO????

22:57: MILUJU TE!!

22:59: Jasne. Ja tebe taky.

23:01: xxxxxxxxxxxx

23:29: Suzy si myslí, že jí nemá rada

23:31: Samozřejmě že mám

23:32: Říkala jsem jí to!!!

00:19: Probhá, sem trochu opilá

00:22: Jo, to ses.

00:36: do hajzlu, máma je tady a já nemuzu najít suzy.

00:38: nevíš kde je?

00:39: Nevím

00:48: sedím v aute a jedem domu. Nasla sem suzy. SPINKAT.

00:50: Dobrou, zejtra pokecáme x

00:53: DOBROU x

Když jsem se ráno probudila, měla jsem pět zmeškaných hovorů a tři hlasové zprávy. Zavrtala jsem se hlouběji do polštáře a přitiskla si telefon k uchu, abych si je poslechla.

„Cadddyyyy! Probhá, proč to nebereš? Chceme s tebou mluviiiit! VZBUĎ SE!“

„AHOJ, tady Suzy. Roza říká vzbud' se, vzbud' se. HELE – možná se právě teď probouzí a nemůže nám zavolat zpátky, protože jí právě telefonujeme. Možná bysme měly –“

„To jsme zase my!“ Rozin hlas. „Jen říkáme: ‚AHOJ, OSPALČE‘ a ‚DOBŘÍ RÁNO‘, až se konečně probudíš! MILUJU TĚ, dobrou, dobrou, dobrou!“

Když jsem všechny tři zprávy vyslechla, podívala jsem se znovu na displej. Bylo právě devět. Byla jsem přesvědčená, že obě pořád ještě spí, ale stejně jsem Roze zavolala.

Když mobil přešl na hlasovou zprávu, co nejhlasitěji a nejveseleji jsem vykřikla: „Dobří RÁNO. Co tvoje HLAVA? Doufám, že sis to užila! Pozdějc mi zavolej. Taky tě miluju, i když jsi opilec.“

V půl desáté jsem dorazila do Pathways, domova pro seniory, o kterém jsem v životě neslyšela a kde jsem měla tohle pololetí pracovat. Skoro celé dopoledne jsem vařila čaj pro personál a sledovala zprávy v telce.

V poledne jsem se rozloučila a potom, co mi ředitel, který ani neznal moje jméno, svědomitě potvrdil účast, jsem odjela domů. Cestou jsem vytáhla telefon a zavolala Roze, která ho zvedla po druhém zazvonění.

„Ahoj!“ řekla jsem. „Už mám po brigádě.“

„Jak to šlo?“

„Dobře. Co večírek? Suzanna je ještě u tebe?“

„Byl super. Ne, asi před hodinou odjela.“

„Užila sis to?“

„Jo! Nejvíc, když jsme tam přišly a pily a tak. Jenže Suzanna asi po hodině zmizela. Ale já se pořád bavila.“

„Jak to myslíš, že zmizela?“ Zastavila jsem se na semaforech, stiskla tlačítko a čekala, až naskočí zelená.

„Odešla s Chrisem, tím klukem z posledního ročníku.“

„Ona tě tam nechala samotnou?“

„To ne, byla jsem s Lev a Mayou.“ Lev a Maya byly, přinejmenším před Suzannou, její nejlepší kamarádky ze školy. „A taky jsem se bavila s Olliem.“

„Fakt?“ pronesla jsem a povytáhla obočí, i když mě nemohla vidět. „Doufám, žeš mu řekla, aby odprejsknul.“

Ticho.

„Rozo!“ pokárala jsem ji.

„Hodně jsem toho vypila, víš?“ namítna defenzivně. „A bylo mi příjemný, že se o mě zase snaží. Ale tohle jsem ti vyprávět nechtěla.“

„Podle mě to, že ses muchlovala se svým bejvalým, stojí za pár slov,“ prohlásila jsem a uhnula před nesmyslně velkým kočárkem, kterým mi uštvaně vypadající ženská vjela přímo do cesty.

„Prosím tě. Ollie je jen těžko bejvalej. Až budu mít bejvalýho, kterež bude stát za pár slov, doufám, že se s ním nebudu jen líbat. To je fuk. Když jsme se Suzy popíjely, než odešla s Chrisem, hodně jsme si povídaly a ona –,“ dramaticky se odmlčela, „– už měla sex.“

„Fakt?“ Snažila jsem se vymyslet, co mám provést s hlasem. Měla bych být překvapená? Ohromená? Cítím se tak vůbec?

„S víc než jedním klukem.“

„Páni,“ hlesla jsem a pak si připadala směšně. Znělo to, jako by mi bylo dvanáct.

„Já vím!“ vyhrkla Roza, takže jsem se cítila trochu líp. „Nejsem si jistá, jestli by mi to řekla, kdybysme nepily tequillu.“

„Vy jste pily tequillu?“ Teď jsem *byla* překvapená. Když jsme pily my, byly to obvykle alkopopy a ovocné cidery nebo sladké koktejly, které většinou chutnaly jako cukr. Čisté lihoviny na mě byly ještě moc silné.

„Jo, a bylo to hnusný. Skoro jsem se pozvracela.“ Odmlčela se. „No, vlastně jsem trochu blinkala. To je fuk! Ale Suzanna pak byla mnohem hovornější; obvykle se totiž dost kontroluje.“

„Řekla ti, proč žije u Sáry?“ zajímala jsem se.

„Ne, neptala jsem se.“

Na to bych se já zeptala ze všeho nejdřív. „Proč ne?“

„Protože jsme se bavily o sexu, Caddy!“

„Tak jo, promiň. Takže, s kolika klukama se vyspala?“

„Se dvěma.“

„Hmm, když jsi řekla, že měla víc než jednoho, myslela jsem, že jich bylo pět nebo tak něco.“

„Ne, taková není.“

Přemýšlela jsem o všech těch holkách, o kterých jsem věděla, že už spaly s kluky. Do naší školy chodily holky, jako třeba Olivie, které nosily sukně tak krátké, jak to jen šlo, pokuřovaly před školní bránou a dělaly všechno proto, aby dokázaly, že nejsou typické studentky soukromé dívčí školy, a zřejmě si neuvědomovaly, že právě takové jsou. Zнала jsem jen dvě holky stejně staré jako já, které nebyly panny a nepatřily k těm, o kterých jsem právě mluvila: Allison, která chodila už skoro dva roky se Sammym, a Chessy, moje sestřenice, která měla taky dlouhodobý vztah.

„Vyprávěla ti, jak přišla o poctivost?“ zeptala jsem se a snažila se odhadnout, do které kategorie bude patřit Suzanna.

„Ne, tak důvěrný kamarádky nejsme a ona nebyla až tak opilá. Ale tvrdila, že s klukem ještě nikdy doopravdy nechodila.“

Zamžourala jsem do prázdného prostoru před sebou a snažila se zrevidovat svoje třídění, aby odpovídalo realitě.

„Slyším ti na hlase, že jsi proti ní zaujatá,“ prohlásila zničehonic Roza, což mě rozesmálo.

„Jen jsem přemýšlela o Chessy.“

„Nemusíš být přece šíleně zamilovaná, aby ses s někým vyspala,“ podotkla Roza otravně didaktickým hlasem, jako by to bylo něco, co jsem ještě nevěděla. „Někdy stačí, když se ti kluk líbí. A někdy jen chceš přijít o poctivost.“

„Takže Suzanna přišla o poctivost dvakrát?“ vyštěkla jsem, což mě samotnou zaskočilo. Třeba jsem opravdu zaujatá. Nebo žárlím. Musela jsem si stanovit cíl, abych se vůbec *pokusila* s někým vyspat, a ona už to dělala se dvěma různými kluky.

„Caddy! Nechtěj, abych litovala, že jsem ti to řekla.“

„Jako bys mi to neřekla,“ rozesmála jsem se. „Takže na to zapomeň.“ Připadalo mi to jako vhodný okamžik, abych změnila téma. „Kam až jsi to nechala zajít s Olliem?“

„Nikam, jen jsme se líbali. Hele, nechceš přijít na večeri? Máma dělá enchiladas a pak se můžeme dívat na telku.“

„Dneska večer nemůžu. Jedu na návštěvu k babi, vzpomínáš?“

„Jasně.“

„A zejtra?“

„Máma mě chce vzít na přednášku do Domeu. Je o feminismu. Nechceš jít taky? Možná budou ještě lístky.“

„Uhm. Ani ne.“ Pokud jde o mě, mám toho dost ve škole. „Takže se uvidíme příští víkend?“

„Fajn.“

Když jsem slyšela její zklamaný tón, ulevilo se mi. Ještě mě úplně za Suzannu nevyměnila.

Přes to, co řekla Tarin, Rozino nadšení ze Suzanny se během několika následujících týdnů rozhodně nezmenšilo a, což bylo ještě horší, Roza jako by se nás dvě snažila za každou cenu skamarádit. Jednou odpoledne, kdy jsem neměla po vyučování žádné kroužky ani mimoškolní aktivity, mi navrhla, abychom si šly zahrát badminton, a pak mě nepříjemně zaskočila, protože s sebou přivedla Suzannu. A navíc přišly pozdě.

Jako by nestačilo, že na hru, která se obvykle hraje ve dvou, přitáhla třetí osobu, ukázalo se, že Suzanna badminton ani neumí. Připadalo mi, že Roza moji podrážděnost nevnímá, ale Suzanna si jí skoro okamžitě všimla.

„Můžu se jen dívat,“ hlesla s nervózním výrazem. „Je tady nějaká lavička?“

„Na kurtech pro badminton?“ odsekla jsem a na vlastní uši jsem slyšela svůj jízlivý tón, nepřátelský a protivný.

„Neblázni,“ prohodila Roza nenuceně. „Naučíme tě to. Je to fakt snadný, víd, Cads?“ Široce se na mě usmála. „Bude sranda, když zkusíme něco trochu jinýho. Určitě to bude mnohem lepší než hrát jen ve dvou.“

Takové věci teď hlásala skoro pořád a já si přála, aby s tím přestala.

Začátkem října se stala věc, která mě hodně zasáhla. Zůstala jsem skoro do šesti ve škole a s Mishkou a s několika dalšími holkami z naší třídy pracovala na návrhu kulis pro školní představení – *My Fair Lady*. Těsně před odchodem jsem zakopla o štafle a polila se barvou. Doma mi máma vynadala, že jsem nešikovná a neopatrná, a tak jsem šla trucovat do svého pokoje. Když tohle všechno pomínu, skutečnou chybou jsem udělala, když jsem se přihlásila na Facebook, kde Suzanna právě okomentovala několik svých společných fotek s Rozou a ostatními spolužáky při návštěvě divadla Globe. Měli na sobě oblečení ze shakespearovského období a vypadali legračně, ale naprosto šťastně.

Procházela jsem jednotlivé snímky a při každém dalším se mi stáhl

žaludek o něco víc, až jsem klikla na jeden, kde se Suzanna a Roza s rozzářeným úsměvem objímaly. Na hlavách, které k sobě nakláněly, měly obrovitánský tyrkysový klobouk s přehnaně dlouhým pérem. Suzanna k té fotce připsala: „Lady Rosanna Caronforthová a lady Susannah Watsimusová“. Roza dodala: „Nejlepší kamarádky 17. století“. A Suzanna doplnila: „Vskutku. Věřu tak.“

Brečela jsem, až jsem z toho ochraptěla.

Tohle na tom bylo nejhoupější: Suzanna mi ve skutečnosti nevadila. Vlastně bych ji asi měla *ráda*, kdybych se tak nebála, že kvůli ní přijdu o svoji nejlepší kamarádku. Byla sarkastická, veselá a zábavná, ale taky přátelská – mnohem přátelštější než já k ní a pravděpodobně přátelštější, než jsem si zasloužila. Chápala jsem, proč se Roza snaží, aby se z nás tří staly kamarádky, ale štvalo mě, že tak tlačí na pilu.

A bylo tu ještě něco. Na někoho tak extrovertního a hovorného byla Suzanna překvapivě mlčenlivá, když měla mluvit o sobě. Nebo přesněji, o svém životě před Brightonem. Pořád jsem nevěděla, proč se sem vlastně přistěhovala. Ne že bych čekala, že to poví mně – ještě jsme se moc neznaly –, ale nedozvěděla jsem se to ani z druhé ruky, protože Roza to taky nevěděla.

Nemohla jsem se zbavit pocitu, že tu něco nehraje, i když Roza říkala, ať se na to vykašlu. Proč Suzanna bydlí u tety a proč se nikdy nezmíní o své rodině? Když jsme na tohle téma narazily, odpověděla na každou otázku tak nenuceně, že to člověk snadno přehlédl – „Sourozenci? Jo, mám bráchu, je mu dvacet.“ A pak změnila téma nebo prohodila vtípek. Vždycky mi trvalo minimálně minutu, než mi docvaklo, co právě řekla, a pak už bylo pozdě se k tomu vracet. Nejvíc mě štvalo, jak šikovně to dělala, že to měla evidentně nacvičené a vypilované k dokonalosti. Určitě něco tajila, ale co by mohlo být tak strašné, aby nám to nechtěla prozradit?

Zčistajasna, jako vždycky, tu byly podzimní prázdniny. Nemohla jsem se těch čtrnácti volných dní dočkat, přesto jsem se těšila, až uběhne první týden, aby se ke mně mohly připojit moje kamarádky ze státní školy. Týden

prázdnin navíc byla každopádně výhoda, ale občas jsem měla pocit, jako u mnoha dalších výhod studia na soukromé škole, že ji nepotřebuju.

Koncem prvního týdne prázdnin jsem šla na večírek k Lucu Michaelsonovi. Byl to jeden kluk ze soukromé školy Sv. Martina, kterého všichni znali, a o jeho večírcích se mezi pubertáky tradovaly legendy. Já jsem ještě na žádném nebyla, hlavně proto, že mě nikdo nepozval, ale tentokrát mě Kesh v podstatě nacpala do oblečení a odvedla s sebou, Allison a Mishkou. Šokující na tom všem bylo, že jsem se tam skvěle bavila. Pila jsem vodku s kolou a házela do sebe panáky, když mi je nabídl. Líbala jsem se s hubeným klukem Jonnym, který chutnal po cigaretách, ale řekl mi, že jsem hezká. Seděla jsem v koupelně s Mishkou, která brečela kvůli svému bývalému, a držela jsem jí vlasy, když zvracela. V jednom z těch okamžiků opilecké jasnozřivosti mi blesklo hlavou, že si možná vystačím sama.

Ráno, když jsem se probudila na podlaze v Lucově obýváku, s Kesh, která používala moje nohy jako polštář, jsem se snažila si ten pocit udržet. Představila jsem si, že se odstřihnu od Rozy a přenechám ji Suzanně. Přídavné jméno „nejlepší“ přidám ke svému kamarádství s Mishkou, Kesh, a dokonce i s Allison. Bude to hračka.

Ale pak jsem se podívala na telefon.

22:09: Doufam, ze si uzivas! Posli foto, at vidim ohoz. Chybis mi x

22:11: Moc se neopij, ju?

23:49: Prave si mi volala a zavesila. Ses v poho? Zavolej mi zpatky, jo? xx

23:56: Cads? Zvedni telefon xxxx

00:03: Netusila sem, jak ses vesela, když pijes! Mela bys to delat kazdej vikend. ZAVOLEJ MI, az se probudis, abych ti mohla rict vsechny ty hlouposti, ktery si mi vykladala. Mám te moc rada, parmenko.

Ty textovky mě tak pobavily, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že je tam ještě jedna od někoho jiného. Klikla jsem na ni a čekala,

že bude od Tarin, ale uviděla jsem Suzannino jméno. Nejdřív jsem byla zmatená, a pak mi došlo, že její zpráva je reakce na moji.

„Do hajzlu,“ zaklela jsem hlasitě. Měla jsem strašnou chuť obě esemesky smazat a nepodívat se na ně.

23:46: Proc musis bejt taaaak dokonala?

Styděla jsem se tak strašně, že jsem zvedla ruku a zatahala se za vlasy. *Proboha*. Snažila jsem si namluvit, že to mohlo být horší. Nějak.

23:59: Uhm. Díky? :/

Bylo mi trochu špatně, a nejen proto, že jsem měla kocovinu. Držela jsem ruku nad klávesnicí a pokoušela se vymyslet odpověď. Přece jsem to nemohla ignorovat, i když jsem moc chtěla.

08:57: Proboha. Byla jsem opilá! Promin, vubec nevím, co sem tím myslela.

Její odpověď dorazila až po dvou hodinách, kdy jsem seděla s Mishkou a Kesh v McDonaldu. Musela jsem se donutit, abych se podívala.

10:59: Haha, to je v poho. Jednou se dozvis, proc sem se tak smala, kdyz sem to videla. Doufam, ze nemas velkou kocovinu! Zatím x

Takže Suzanna byla velkomyslná a záhadná, a já opilá trapka. Super. Strčila jsem telefon zpátky do kabelky bez odpovědi, napila se mléčného koktejlu a snažila se přivolat zpátky pocit ze včerejší noci, ten dojem, že jsem schopná obstát sama. Nepodařilo se mi to.